

De aanschotplaats

Foto: Berend te Hennepe

In een serie artikelen behandelt zweetwerkspecialist Bart Castelein verschillende aspecten van het zweetwerk. In het eerste deel geeft hij tips voor het vinden van de aanschotplaats.

De aanschotplaats is de plek waar het beschoten stuk wild zich op het moment van het schot bevindt. Gaat men op zoek naar een dier dat afgesprongen is na het schot, dan vormt het vinden van deze plek een belangrijk aanknopingspunt. Toch komt het helaas regelmatig voor dat de aanschotplaats door de schutter niet wordt onderzocht. Licht het beschoten wild niet op of in de nabijheid van de aanschotplaats, dan wordt vaak gelijk in de vluchtrichting van het beschoten wild gezocht, in de veronderstelling dat het stuk er wel moet liggen. De aanschotplaats wordt dan vergeten. Is het beschoten stuk niet direct te vinden, dan is het raadzaam te beginnen met het controleren van de aanschotplaats. Daar zijn normaal gesproken de bewijzen te vinden om na te gaan of en hoe het wild is verwond. Mocht de inzet van een erkend zweethondenteam nodig zijn - dus als sprake is van een lastigere nazoek - dan zal de hondengeleider altijd op de aanschotplaats willen beginnen.

Vinden van de aanschotplek

Om het vinden van de aanschotplaats te vergemakkelijken is het zaak dat je voor het afgeven van het schot zo goed mogelijk inprent waar het stuk staat. Dit is in open terrein veel lastiger dan in een terrein met duidelijke herkenningspunten. Uiteraard is het essentieel de exacte plek te weten waar je je als schutter bevond op het moment van het schot. Zat je op een hoogzit, dan is dit natuurlijk geen probleem. Maar als je bijvoorbeeld het wild hebt aanbeest, en vervolgens de buks langs een boom hebt aangestoken, dan wordt het al lastiger! Het is daarom belangrijk deze plek goed te markeren, bijvoorbeeld met een tissue.

Uitlijnen van het schot

Ben je met twee personen dan kun je de schotbaan uitlijnen. De schutter kijkt door de schotbaan, de ander nadert de aanschotplaats vanuit de 'veilige' richting, dus tegenover de vluchtrichting van het beschoten wild. Degene die door de schotlijn kijkt kan zijn collega

richting aanschotplaats loodsen, waarbij deze in de buurt van de vermoedelijke aanschotplaats de nodige oplettendheid en voorzichtigheid in acht neemt. Allereerst gaat hij op zoek naar de kogelinslag. Negen van de tien kogelinslagen, ook na een treffer door beenderen, zijn te vinden, zo is mijn ervaring!

Is de kogelinslag gevonden, ga er dan niet van uit dat het wel mis zal zijn. Ook als deze anderhalve meter lang is of als een duidelijke streep in de bodem of het gras zichtbaar is, dan nóg kan het een bladschot zijn. Ik heb dit onlangs nog vast kunnen stellen toen ik twintig meter achter de aanschotplaats een streep op het pad van meer dan een meter vond, terwijl het zwijn (70 kg ontweid) met een bladschot door de ribben was getroffen. De aanname dat het vinden van de kogelinslag duidt op een misser, is dus absoluut onjuist!

Bepalen van de hoogte van het schot
Als de kogelinslag gevonden is en ook

de prenten van het afgesprongen stuk, dan kun je de hoogte van de schotlijn uitpeilen. Die geeft eveneens een indicatie van de eventuele verwonding. Dit uitpeilen van de hoogtelijn gaat als volgt in zijn werk.

Tekst: Bart Castelein

Foto: Erik van Til

Leg een tissue in de kogelinslag. De schutter kijkt vervolgens door het vizier, uiteraard zonder grendel in de buks, de collega staat bij de afsprongprenten. Richt het kruis van de richtkijker op de tissue, in deze lijn zet de collega een stok. Als deze vervolgens een tissue van boven naar beneden langs de stok beweegt, kan de schutter de schootslijn bepalen. Nu heb je de hoogte van het schot. Als je weet hoe groot het wild ongeveer is, kun je een inschatting maken van de vermoedelijke verwonding. Zit het schot laag, houdt dan rekening met een loperschot.

Pirschzeichen
De aanschotplaats is vaak heel moeilijk te herkennen. Loop heel voorzichtig en kijk uit naar 'Pirschzeichen', zoals zweet, vlees, orgaan delen, maag- of pensinhoud, botdelen, snijhaar of huiddeeltjes, prenten (korte pasjes of juist lange strepen in de grond), geknakte planten, gebroken takjes, de kogelinslag, omgedraaide bladeren, enz. Neem daar de tijd voor, dergelijke tekens zijn vaak moeilijk te vinden, maar heb je een eerste bewijs gevonden, dan zie je meestal snel veel meer. Vind je iets dat lijkt op zweet maar ben je nog niet geheel overtuigd, maak dan het vermoedelijke zweet een beetje vochtig en dep hierin een witte tissue. Die geeft veel

contrast om *Pirschzeichen* op te bekijken. Licht het rood op, dan is er sprake van zweet, is het lichtbruin dan is het geen zweet.

De eerste tweehonderd meter van een nazoek zijn vaak de moeilijkste

Niet over aanschotplaats lopen

Het is haast overbodig te vermelden dat een nazoek voor de hond erg moeilijk wordt als er over de aanschotplaats wordt gelopen. Of er achterlangs - je kan vaak tot op dertig meter achter de aanschotplek nog van alles vinden, mits je er de tijd voor neemt. Zonder dat wij het opmerken, blijft er onder onze schoenzolen van alles plakken. Dat kan

vervolgens een 'aanschotplaats' van een hectare groot veroorzaken. Voordat de hond dat heeft uitgezocht, ben je een hele tijd verder. De eerste tweehonderd meter van een nazoek zijn vaak de moeilijkste, meestal loont het zich om er een ervaren zweethondenteam bij te halen. Serieus nazoeken is een vak!

Pirschzeichen herkennen

Het is natuurlijk essentieel de aanschotplaats en de *Pirschzeichen* goed te kunnen aanspreken. Is er bijvoorbeeld sprake van longzweet of beenmerg? Dit is onmogelijk uit een boek te leren, bekwaam jezelf hierin door geschoten dieren goed te observeren. Hoe voelt het, hoe ziet het er uit, wat zijn de verschillen? Dit geldt voor de binnen- en buitenkant van een dier. Om vast te kunnen stellen waar het stuk is geraakt, bieden de verschillende soorten botten, organen en haren goede aanknopingspunten. ■

Foto: Suzanne Castelein

